

[K. Helveg Petersen.]

behandling, og som jeg har hørt så tit: at det er det bedst tænkelige værn. Imod hvad? Hvad er det værn imod? Hvad har det været værn imod? Må vi få lidt at vide om det? Jeg erindrer jo, at radiatorådsmedlemmer gerne er de første til at klage over udsendelserne, skønt det er dem, der har ansvaret for udsendelserne. En mærkelig, næsten absurd tilstand. Jeg tror ikke, det er en rigtig ordening, og jeg ved ikke, om der er noget land, hvor man har parlamentarikere direkte i ledelsen. Er det da sådan, at der ikke i andre lande er balance i udsendelserne? Hvordan er det i Norge? Hvordan er det i BBC? Der er da ingen anledning til at komme og fortælle os, at det er den eneste måde, dette problem kan løses på.

Det er da heller ikke sådan, at det ikke kunne tænkes, at der kunne findes nogle mennesker, der kunne give den garanti. Er de da de eneste, der kan give garantien, dem, der sidder i folketinget? Skal vi da nære så høje tanker om os selv? Kunne det ikke lykkes at finde nogle mennesker, som kunne gøre det? Man har megen tiltro til, at man kan finde nogle mennesker, der nyder almindelig tillid, når der skal udnævnes et ankenævn. Da er det kriteriet: den almindelige tillid. Mon man dog ikke kunne gøre noget lignende her, hvor det drejer sig om styrelsen?

Men det er, ligesom man er låst fast. Der er en enorm konservatisme i disse maskiner. Er de en gang sat på skinnerne, så skal de løbe, og så skal argumentationen for ændringer være så enorm stærk, langt stærkere end argumentationen for at bevare ordningen.

Med hensyn til den selvstændige status kan man vist diskutere, hvor selvstændig den er, når der er en så stærk politisk dominans, om det virkelig er rigtigt — ud over formelt — at sige, at Danmarks radio er en selvstændig institution i forhold til staten, når folketinget er så stærkt repræsenteret, som det er.

Ministeren har ikke nogen tro på et repræsentantskab. Derimod har han tro på de lokale råd. Jeg fik ikke noget svar på, hvor mange ministeren mener der skal være i disse lokale råd. Tror ministeren, det kan klares med 10 eller 20? Jeg fik heller ikke nogen redegørelse for, hvordan ministeren

tror det vil forløbe, når disse formænd kommer ind i programudvalget, hvor de får lov til at komme efter radiatorådets bestemmelse. Hvordan tror man dog det vil komme til at virke? Skulle det virkelig være en ordening, der er så velfungerende i forhold til den, jeg foreslår? Man taler om, at det kan ikke lade sig gøre at få mit repræsentantskab til at fungere. Jeg har ikke noget som helst bevis for — og det er der ingen der kan give — at de lokale råd med den kombination, der er foreslået, kan få en tilfredsstillende funktion.

Jeg er glad for det, ministeren sagde om kommunikationsrådet. Jeg venter så på et udspil om, hvordan dette skal gribes an.

Må jeg sige til hr. Johan Philipsen, at det jo ikke er sådan, at jeg regner med, der nogen steder bliver lokale råd på 300-400 personer. Jeg sagde, det drejer sig vel om 300-400 for hele landet, nemlig 30-40 i de enkelte amter, og får man lavet en organisme, hvor man får mobiliseret så mange mennesker, sat dem ind i disse råd, ja, så betyder det, at man er bundet til dem i en årrække. Det er egentlig det, der er min bekymring. Kunne vi undgå § 11, kunne den udskydes, så var det til at acceptere, for så kunne vi når som helst gå til den bredere revision af radioloven.

Nu siger ministeren, at han ikke føler, der er nogen som helst chance for, at mine synspunkter kan vinde gehør. Jeg tror ikke, det er gennemprøvet fuldt ud. Jeg kan altså tage det som en afvisning fra ministerens side, men man har fra udvalgsmedlemmer dog sagt, at nu er man parat til at tage en forhandling mellem anden og tredje behandling.

Hr. Johan Philipsen var inde på kompetencen. Hvorfor skulle der ikke være kompetence knyttet til det råd? Jeg foreslår, at man lægger en række opgaver hen til dette repræsentantskab: at vælge tre medlemmer til styrelsen, at behandle sæsonplaner — jeg tror, at man vil få en behandling af sæsonplaner, der er meget grundigere end den, man giver i øjeblikket — og endvidere foreslår jeg, at man bemyndiger dette organ til at tage hvilke som helst spørgsmål af betydning for programlægningen op. Jeg tror, at på den måde vil dette organ få større betydning end det ankenævn, der stilles forslag om. Jeg nævner her igen de tabte mulighe-